

Toch volgden er goede jaren. Het meisje ging naar de hoogste klas van de lagere school. Wat had ze naar dit moment uitgekeken! Ze kwam immers bij haar geliefde onderwijzeres in de klas...

Ze verheugde zich elke dag opnieuw op school! Ze was al die jaren de beste van de klas geweest, ondanks al haar kattenkwaad, helemaal zonder moeite. Maar nu zette ze zich echt voor haar werk in. Ze nam de woorden, die de juffrouw sprak, met groot verlangen in zich op, alles was interessant. In haar cijfers kwam die interesse niet tot uiting, hoger dan een tien werd nu eenmaal niet gegeven. Maar de kwaliteit van haar werk werd toch steeds beter.

Ze leerde haar grote voorbeeld nu steeds beter kennen. Zij, de juf, was beslist niet alleen maar lief. Ze kon heel streng zijn, maar was dat altijd vanuit begrip - nooit uit ergernis. Daardoor was haar bewind in de klas rechtvaardig en het meisje genoot daarvan. Zelf was ze altijd de rebel van de klas geweest. Nu voelde ze vaag, dat die opstandigheid steeds de onrechtvaardigheid gold. Bij deze juf had ze geen enkele drang om de boel op stelten te zetten. Ze moest er niet aan denken, dat juf's toorn haar zou treffen. De onderwijzeres moest de kinderen voorbereiden op de overgang naar de middelbare school en ze deed dat zeer zorgvuldig. Ze lette niet alleen op de leerprestaties, maar ook op het temperament en de ontwikkeling van het kind. Het meisje van de dokter was haar beste, maar ook haar liefste leerling. Het kind zou een schoonheid worden, ze was dat al, maar ze had daar

geheel geen weet van. Dat maakte haar nog mooier. Maar het allermooiste aan haar was haar onbevangen enthousiasme. Daardoor was ze zo helemaal echt kind. Ze zat al die uren doodstil in haar bank, haar grote blauwe ogen vragend naar meer, steeds meer. *Leren* wilde ze van haar. De juf voelde, hoe het meisje haar liefhad, ze voelde het grote vermogen tot liefde en verering in die onschuldige kinderziel. Het meisje leek nog niet bedorven door de wereld, door de tv, de stripverhalen... Ze wist wel dat ze thuis flink werd aangepakt, dat wist het hele dorp. De dokter was een geliefd man, maar je moest wel op je hoede zijn. Het meisje had het niet makkelijk thuis. Haar moeder moest veel te hard werken, overdag als assistente van de dokter, 's avonds in het drukke gezin. Dit kind was de oudste thuis, ze werd niet ontzien. Maar misschien had ze dat allemaal toch wel nodig, wat wist een mens ervan? Duidelijk was in elk geval dat het een prachtkind was...

Toch had ze ook zorgen om haar. Ze voelde een gestaag groeiende onzekerheid in het meisje. Vroeger had ze daar niets van gemerkt. Maar nu ze haar in de klas had, viel het haar steeds weer op. Het leek op een onnodig schuldbesef. Ze was doorgaans vlot en vrolijk. Maar als zij, de juf, de klas tot de orde riep, werd het meisje als eerste stil. Was ze bang voor een standje van haar? Ze wist het niet. Het meisje zou opgroeien en veel aandacht van de mannen krijgen. Dan moest ze sterk zijn in zichzelf, anders zou ze hun dienaar worden...

Ze zocht gelegenheid om alleen met het kind te praten. Thuis was haar dochter er altijd bij, op school de hele klas. Na een tijd gewacht te hebben, vroeg ze op een dag aan het eind van de les aan het meisje om nog even na te blijven. Ze nam afscheid van de andere kinderen en kwam terug in de klas. Het kind zat blozend op haar plaats.

Ze ging schrijlings op de bank zitten en legde haar hand zacht op het glanzende zwarte haar. Het meisje was verlegen door die liefkozing.

'Ik wilde eens even met je praten. Ik wil je zeggen dat je heel goed werkt, meisje. Je bent heel begaafd. Je mag best een beetje trots zijn op jezelf.'

Ze kreeg geen contact met het kind, dat met neergeslagen ogen

en blozende wangen zat te zwijgen. Ze streek met haar hand door het haar van het meisje.

‘Geloof je me niet?’ vroeg ze zacht.

Het kind schokte even met de schouders. Het leek op onverschilligheid, maar juf wist wel beter.

‘Weet je al wat je later wilt gaan doen?’

Het meisje keek op, haar blik werd levendig.

‘Concertpianiste - maar misschien ben ik niet goed genoeg... Mijn leraar zegt van wel, maar hij vindt dat ik mee moet doen aan allerlei concoursen ... en dat mag niet van mijn vader.’

‘Waarom niet?’

‘Ik mag wel naar het conservatorium als ik mijn school af heb, maar hij vindt dat ik nu nog vrij moet zijn.’

‘En wat vind jij daarvan?’

‘Ik ben wel blij dat het niet hoeft, maar ook bang dat ik dat dan niet kan worden. Ik speel een uur of zo, elke dag ... dat zou dan misschien drie of vier uur moeten worden!’

‘Wees blij kind, dat je vader je daarvoor behoedt! Als je pianiste kunt worden, dan wordt je dat - het is veel beter als je nu nog kind mag zijn.’

Ze knikte. Juf streekte haar wang, legde toen haar hand op de schouder van het kind.

‘Ik vind alleen dat je vaak zo verlegen bent, dat was je toch nooit, hoe komt dat toch?’

Het meisje boog weer haar hoofd. Moest ze zeggen wat haar zo kwelde? Kon ze dat zeggen tegen deze vrouw? Wist ze zelf eigenlijk wel, wat er precies was? Ze haalde haar schouders op.

‘Ik weet het zelf niet... Ik voel me vaak alleen - en ik ben bang om iets te doen waar U boos over wordt. Ik dacht nu ook dat ik voor straf moest blijven. Ik krijg altijd straf, altijd de schuld - ook als ik echt niks gedaan heb. Dat kan me ook helemaal niets schelen ... maar wel als U boos zou worden.’

‘Kom bij me...’ Juf nam het kind in de armen, drukte haar tegen zich aan. Het meisje verzette zich niet, gaf zich helemaal over aan de liefde van deze wijze vrouw. Ze moest huilen...

‘Hoe is het thuis?’ vroeg de juf zacht.

‘Goed ... van mama mag ik veel meer dan vroeger. En papa ...

ik weet niet...' Ze snikte het uit. Alle opgehoopte eenzaamheid kwam eruit. Haar vader had nooit meer een woord gezegd over dat incident in de keuken. Hij deed weer gewoon tegen haar, alsof er niets gebeurd was. Maar er wás iets gebeurd... Hij had haar zomaar opeens een pak slaag gegeven - misschien deed hij dat straks weer, of morgen? Ze wist niet meer goed hoe ze zich moest gedragen, durfde niet meer tegen hem in te gaan. Eén blik van hem was voldoende om haar tot de orde te roepen. Ze ontweek hem, als hij haar vroeg om mee te gaan wandelen verzon ze een uitvlucht, ze kón niet alleen met hem zijn.

De juf hield het snikkende kind in haar armen, ze moest zelf haar tranen bedwingen. Ze had geen verdere uitleg nodig, ze begreep het wel. Ze zei alleen:

'Je vader is een goede man... Hij heeft een zware taak als dokter. Wees niet bang voor hem meisje, nooit! Daar kan zo'n man niet tegen...'

Misschien sprak ze te volwassen met het kind, maar ze zei wat haar hart haar ingaf. Het hoofdje van het meisje lag tegen haar borst, ze streek haar haar. Wat een schat van een kind was dit, zó vol overgave en vertrouwen.

Het meisje nam de woorden en de gebaren van haar geliefde leermeesteres diep in zich op.

De dokter tobde echter wel degelijk over zijn daad tegen zijn liefste meisje. Hij was er de man niet naar om daar met zijn vrouw nog over te praten. En hij wist al helemaal niet hoe hij iets tegen zijn dochter moest zeggen.

Er verstreken maanden. Hij zag hoe het kind veranderd was. Ze was niet meer brutaal of ongehoorzaam ... maar ze was ook niet meer zo opgewekt en vol lef. Hij leed daaronder, want hij wist dat dat door zijn drift kwam. Soms kwam ze nog wel eens even tegen hem in opstand. Maar als hij dan onbewust boos naar haar keek, zweeg ze onmiddellijk.

Als hij met haar op stap wilde ontweek ze hem, hij kreeg haar niet meer mee.

Uiteindelijk vroeg hij zijn oudere vriend, de pastoor, om raad. 'Ik moet je een zonde opbiechten,' zei hij half spottend tegen

zijn vriend. De pastoor keek verwonderd. De dokter kwam nooit biechten en diepzinnige gesprekken voerde hij niet...

‘Zeg het maar - als je tenminste ernstig bent.’

De dokter keek nu somber.

‘In het voorjaar heb ik mijn oudste dochter een aframmeling gegeven, eigenlijk vanwege een kleinigheid. Ik was moe, ik was het zat - en ik werd driftig. Het is de tweede keer, dat ik dat gedaan heb. De andere kinderen hebben zoiets nooit te verduren gehad. Ik ben natuurlijk een driftkop en geef makkelijk een oorvijg of een paar tikken ergens anders, maar dat is onschuldig. Dit was echt erg...’

Pastoor knikte en zei:

‘De eerste keer was ik erbij, weet je nog, tijdens dat onweer. Dat was inderdaad erg!’

‘Het was nu nog erger. Sindsdien is ze timide, het bevalt me niks.’ Hij keek op. ‘Wat heb ik gedaan! Hoe maak ik het weer goed?’

‘Heb je haar gezegd, dat je spijt hebt?’

De dokter maakte een verontwaardigd gebaar.

‘Natuurlijk niet! Dat ondermijnt mijn gezag!’

‘Heb je er anderszins met haar over gepraat?’

‘Nee ... hoe moet je met zo’n klein meisje praten?’

Pastoor zuchtte.

‘Dus je hebt het gewoon gelaten? Hoe moet het kind weten, waar ze aan toe is? Misschien pak je haar straks wel weer...’

‘Heus niet! Ik ben helemaal geen beul. En ik zoek contact met haar, maar ze wil niet.’

‘Hoe voorkom je een volgende uitbarsting?’

‘Weet ik veel - door me nu lam te piekeren en me schuldig te voelen!’

‘Je moet je oefenen in bezinning...’

‘Wát zeg je?’

‘Bezinning. Heeft het kind misschien toch slaag nodig gehad? Dat zou kunnen, nietwaar. Of was het alléén maar bevrediging van jouw drift? Dat moet je je toch afvragen. Dat moet je je altijd afvragen. Dat is bezinning.’

De dokter zweeg enige tijd.

‘Het is niet alleen maar slecht geweest. Ik heb haar altijd de hand boven het hoofd gehouden - tot grote ergernis van mijn vrouw, die haar niet aankon. Nu is alles veel beter geworden. Zij is soepeler, veel minder venijnig tegen het kind. En het meisje is rustiger geworden, ze staat beslist meer open voor de omgeving. Maar ik was óók overmatig driftig en ben me te buiten gegaan. Daar vind ik geen rechtvaardiging voor, hoe ik ook zoek.’

‘Je had met haar moeten praten... Dan was het niet zo erg geweest. Je moet dat alsnog doen.’

‘Dat kan ik niet.’

Pastoor keek de dokter doordringend aan en zei langzaam:

‘Weet je dat zeker?’

De dokter zweeg, schudde toen zijn hoofd en zei:

‘Ik zal het proberen...’

‘Weet je, jouw dochter is echt een bijzonder kind. Als ik haar in de godsdienstles heb, is ze altijd vol aandacht. Dat maak ik niet vaak mee, ik heb de grootste moeite om de orde te bewaren. Maar zij houdt met haar interesse haar hele klas stil. Ze heeft een diepe religieuze belangstelling. Als zo’n wildebras zo goed luistert dan is dat heel bijzonder. Ik vermoed dat ze een diepzinnige ziel in zich draagt...’

‘Dat heeft ze dan niet van mij! Je weet dat ik altijd trouw op de eerste rij bij je in de kerk zit, echt elke zondag. Ik geloof dat ook allemaal wel - maar er hoeft verder niet over gedacht of gepraat te worden.’

‘Dat geldt niet voor iedereen, beste vriend - en voor jou eigenlijk ook niet. Maar ik wilde je alleen zeggen, dat het meisje echt begaafd is, niet alleen intellectueel of kunstzinnig.’

De dokter keek zijn vriend aan en zei:

‘Ik zal een poging doen om echt met haar te praten.’

De dokter had nog geruime tijd nodig om zijn voornemen uit te voeren. Hij kon er maar niet toe komen. Hoe moest een man nu toch praten met een meisje van elf, een kind! En wat moest hij zeggen? Zo stelde hij het uit...

Maar op een avond, na het eten, zei hij tegen zijn dochter:

‘Als je klaar bent met de afwas, kom dan nog even hier, ik heb iets met je te bespreken!’